

Sygn. akt **XI Ka 1290/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Kurczewska – Śmiech

Sędziowie SO Elżbieta Kowalska

SO Dorota Dobrzańska (spr.)

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Mirosławy Banach

po rozpoznaniu dnia 7 kwietnia 2016r.

sprawy **Z. O.** urodzonego (...) w S. s. Z. i D. z d. (...)

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 9 listopada 2015r. sygn. akt **II K 400/14**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego Z. O. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

Elżbieta Kowalska Magdalena Kurczewska-Śmiech Dorota Dobrzańska

XI Ka 1290/15 U Z A S A D N I E N I E

Z. O. został oskarżony o to, że w dniu 3 czerwca 2014r. w W., woj. (...) jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki badania Alkometrem: 1,12 mg/l, 1,14 mg/l, 1,01 mg/l i 1,01 mg/l) tj. o przestępstwo z art. 178a§1 kk.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2015r. Sąd Rejonowy w Łukowie uniewinnił Z. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu, kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od tego orzeczenia apelację wniósł prokurator. Zarzucił obrazę przepisów postępowania a to art. 4,7 i 366 kpk poprzez nienależyte rozważenie całokształtu materiału dowodowego jak też nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań retrospektywnych i w konsekwencji obdarzenie wiarą wyjaśnień oskarżonego, co skutkowało przedwczesnym jego uniewinnieniem.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja w całości jest zasadna.

Odnosząc się do zarzutu prokuratora obrazy art. 4 kpk, Sąd Okręgowy stwierdza, że wydane rozstrzygnięcie nie tyle narusza ogólną zasadę procesową obiektywizmu sformułowaną w art. 4 kpk, która sama przez się nie może stanowić podstawy apelacji, ale art. 167 kpk nakazujący sądowi orzekającemu wykazywanie inicjatywy dowodowej tak, by zrealizować cel postępowania karnego wskazany w art. 2§1pk1 kpk (przed zmianą obowiązującą od 1.07.2015r). Przedmiotem uchybień zarzuconych w środku odwoławczym mogą być bowiem tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 r II AKa 140/04 , LEX nr 145869). Zasadny jest natomiast zarzut obrazy art. 7 kpk tj. zasady swobodnej oceny dowodów, gdyż sąd nie ocenił całokształtu materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i logiki (dotyczy to wniosków, jakie można było wyprowadzić co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w konfrontacji z policyjnym raportem historii działania), co z kolei skutkowało zaniechaniem uzyskania opinii retrospektywnej.

Wskazywanie przez oskarżyciela publicznego na obrazę art. 366 kpk, dotyczącego formalnego kierownictwa przewodniczącego na rozprawie głównej, nie może stanowić podstawy zarzutu kierowanego w stronę sądu orzekającego o winie oskarżonego.

Uzasadnienie wyroku wykazuje, że Sąd Rejonowy w Łukowie oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, nie znajdując dowodów przeciwnych. Rzecz w tym, że gdyby zostały one przeanalizowane z należytą uwagą, w powiązaniu z innymi zgromadzonymi dowodami – winny wskazać sądowi orzekającemu celowość dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu badań retrospektywnych, co trafnie zauważył prokurator. Należy w pełni zgodzić się z argumentacją przedstawioną w apelacji, że zeznania funkcjonariuszy policji P. M. i P. Ś., interweniujących w S. po zgłoszeniu w Komisariacie Policji w S., w zestawieniu z danymi w raporcie historii działania (k.63-64), w szczególności co do czasu poszczególnych wydarzeń, mogły wywołać co najmniej wątpliwości co do wiarygodności lansowanej linii obrony. Tym samym w sytuacji, gdy nie było dowodu wprost potwierdzającego kierowanie przez oskarżonego pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości (syn skorzystał z prawa do odmowy zeznań, T. O. nie mogła stwierdzić, czy mąż pił alkohol i nie widziała go odjeżdżającego z posesji w W., zaś policjanci zastali oskarżonego w S. przy samochodzie), w sposób oczywisty rysowała się konieczność weryfikacji prawdziwości twierdzeń oskarżonego opinią retrospektywną. Przypomnieć należy, że sąd I instancji orzekał w sprawie, w której akt oskarżenia wniesiono przed 1 lipca 2015r. a zatem był zobligowany do działania z urzędu do prawomocnego zakończenia postępowania zgodnie z brzmieniem art. 167 kpk obowiązującym do czasu wejścia w życie Ustawy z 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 25.10.2013r), o czym stanowi art. 36 zacytowanej Ustawy. Nie mógł więc zwalniać sądu orzekającego z tego obowiązku brak wniosku stron o uzupełnienie materiału dowodowego, na co powołuje się na str. 2 swego uzasadnienia.

Przeprowadzając ponownie postępowanie dowodowe sąd I instancji dopuści dowód z opinii retrospektywnej w celu ustalenia, czy w chwili kierowania pojazdem V. (...) w dniu 3 czerwca 2014r. pomiędzy godziną 21,30 a 22,35 (pierwsze badanie Alkometrem) Z. O. znajdował się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem alkoholu. Uzyskaną opinię skonfrontuje z wyjaśnieniami oskarżonego i uzasadniając orzeczenie wyprowadzi logiczne wnioski co do winy bądź jej braku po stronie oskarżonego wg reguł art. 7 kpk. Przesłucha także P. M. i P. Ś. w celu ustalenia rzeczywistego czasu, w jakim wyjechali z jednostki i dotarli na posesję nr (...) w S. oraz jakim faktycznym zdarzeniom odpowiadały poszczególne wpisy w raporcie historii działania (k.63-64).

Zeznania żony, która nie skorzystała z prawa do odmowy zeznań przed rozpoczęciem pierwszego zeznania w postępowaniu sądowym (art. 186§1 kpk) jako nie mające wpływu na uchylenie wyroku, będą mogły zostać ujawnione w trybie art. 442§2 kpk.

M. Kurczewska – Śmiech E. Kowalska D. Dobrzańska